

Het regent nooit in Utopia

Sandra J. Paul

Blink

Het regent nooit in Utopia

Sandra J. Paul

©Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode Blink Nederlands (PLOT26), uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

1

De stad waar ik woon, Utopia, is de mooiste plek die je je kunt voorstellen. Niet dat ik het met iets kan vergelijken. Ik ben immers nog nooit ergens anders geweest. Veilig achter dik glas op de hoogste verdieping van het hoogste gebouw van de stad, voel ik me trots.

We zijn hier vandaag op bezoek met mijn school. Onze leraar vertelt allerlei verhalen over het ontstaan van Utopia, maar ik let niet echt op. Ik ken ze allemaal.

Een onbekend meisje met groene ogen en lang haar komt naast me staan. Ik heb haar nog nooit eerder gezien.

'Utopia is perfect, vind je niet?' zegt ze.

'Dat is het ook', beaam ik. 'Perfect in elk opzicht.'

'Wat vind jij het mooist?' vraagt ze. 'Ik ben een fan van de hoge gebouwen en uitzichten zoals dit.'

'Ik geef de voorkeur aan oudere gebouwen', zeg ik. 'Die met karakter. Daar zou ik wel willen wonen.'

'Woon je daar dan niet?' vraagt ze.

'Nee. Wij wonen in dat flatgebouw daar, die hele hoge.'

'O. Ik ook', zegt ze en wijst naar hetzelfde gebouw. 'We wonen op de bovenste verdieping.'

'Wow. Dat moet geweldig zijn.'

Ze haalt haar schouders op. 'Mijn vader wilde daar wonen, maar het kan mij niet echt schelen waar ik verblijf.'

'Ben je nieuw hier?' vraag ik. 'Ik kan me niet herinneren dat ik je ooit eerder heb gezien.'

Ze glimlacht. 'Nee. Ik woon hier al mijn hele leven. Je hebt me alleen nog niet eerder opgemerkt. Ik ben Carrie.'

Ik glimlach terug. 'Ik ben Jonah.'

'Ik weet het', zegt ze. 'Je hangt meestal rond op school met je vriendin. Dat meisje daar.'

Ik kijk naar Mira, die geanimeerd met onze leraar over de stad kletst. Zij houdt van architectuur en zo, maar ik niet.

'Zijn jullie... ik bedoel, hebben jullie...?'

'Wil je weten of we iets hebben?' vraag ik.

'Ja. Zoiets.'

'Nee. We zijn maatjes sinds de kleuterschool. Ze is als een zus voor me.'

'Ah zo. Leuk.'

'Waarom vraag je dat?'

'Ik vraag het niet voor mij, maar voor een vriend', zegt ze haastig.

'Een vriend?' zeg ik verdwaasd.

'Ja.'

'Welke vriend? Ik zie niemand.'

Ze haalt haar schouders op. We kijken elkaar aan en grijnzen schaapachtig. Ik ben nog nooit verliefd geweest op iemand, maar misschien is dit hoe het voelt. Ik voel kriebels. Ze richt haar aandacht weer op de stad.

'Vind je het leuk? Utopia, bedoel ik?' vraagt ze.

'Natuurlijk', zeg ik na een korte aarzeling. 'We leven in de meest perfecte wereld die er bestaat. Je zou gek zijn om het niet leuk te vinden. We hebben alles wat we willen binnen handbereik, en we hoeven niet eens te werken om te krijgen wat we willen.'

'Misschien is dat juist het probleem', mompelt ze.

'Wat bedoel je?' vraag ik, ook al weet ik precies waarover ze het heeft.

Carrie antwoordt niet. Ze kijkt om zich heen, alsof ze bang is dat mensen haar doorhebben en ze berispt zal worden voor haar opmerking.

'Ik hou niet van Utopia', bekent ze.

'Waarom niet?' vraag ik verbaasd.

Ze glimlacht verdrietig. 'Je weet best waarom.'

'Nee, niet echt.'

'Blijf jezelf dat maar wijsmaken, hoor.'

'Hoe weet jij nou wat ik denk?' vraag ik.

Ze kijkt me recht in de ogen. 'Ik zie het.'

Plots draait ze zich om en begint te praten als een van de mensen die alle nieuwkomers verwelkomt. Haar stem verandert ook van toon.

'Onze musea hebben de mooiste kunst die je móét bekijken. Onze bioscopen vertonen altijd de b  ste nieuwe films en natuurlijk bieden onze geselecteerde restaurants alleen maar gezond kwaliteitsvoedsel aan. En het beste van alles? Je hoeft er niet eens voor te betalen.'

Ze stopt en loopt gebarend rond. Iedereen let nu op haar. Er wordt gegniffeld en gegrinnikt en mensen filmen haar.

'Ben je bang dat je je gaat vervelen? Maak je geen zorgen, dat zal zéker niet gebeuren. Er is altijd iets te doen in Utopia. Feesten, toneelstukken, concerten. Noem maar op en wij hebben het. Of als je de voorkeur geeft aan het platteland, kun je altijd een dagtocht plannen om te genieten van de rust en stilte daar. Indien bossen, heuvels of bergen je ding zijn, neem dan gewoon de bus!'

Ik lach wanneer iedereen begint te applaudiseren en zij buigt.

'Dankjewel', zegt ze met een grote grijns op haar gezicht.

Maar ik herken er ook verdriet in. Het is net alsof ik de enige ben die de ironie in haar stem echt begrijpt.

Onze stad is prachtig.

Onze wereld is perfect in elk detail.

Het is ook allemaal virtueel. Niet-bestaand. Nep.

Alles wat er is werd lang geleden gecreëerd.

Ik leef online, net als iedereen hier. Niemand op deze wereld bestaat in het echte leven, omdat het echte leven niet meer bestaat. De mensheid is al een hele tijd uitgestorven, maar onze zielen hebben het overleefd. Ze maken deel uit van een grote constructie die ons het gevoel geeft dat we echt zijn, maar dat zijn we niet.

Mijn armen en benen functioneren alleen omdat mijn geest wil dat ze bewegen. Mijn gezicht is in alle opzichten perfect, mijn haar zit nooit verkeerd. Ik ben fit en in vorm, net als iedereen. Er zijn geen ziektes, geen aandoeningen, geen geestelijke gezondheidsproblemen.

De zon schijnt altijd, het gras is altijd dezelfde kleur groen, er is geen regen, geen storm, geen winter, geen kou. Elke dag is precies hetzelfde.

De mensheid werd uitgeroeid en alles wat er nu nog over is, is dit, deze online realiteit die speciaal voor ons werd gecreëerd.

Ik ben opgegroeid in een door AI gegenereerde wereld, bestaande uit een enorme stad die zich uitbreidt wanneer je er doorheen loopt. Een stad met bijna elke dag nieuwe mogelijkheden, sinds Artificiële Intelligentie de menselijke wereld heeft overgenomen en alles zoveel beter heeft gemaakt.

Ik ben geen mens, niemand die hier leeft. We worden Gedachtes genoemd. We zijn hier 'geboren' en 'opgegroeid', maar in werkelijkheid kunnen we niet langer meer als mensen worden beschouwd. We zien er gewoon nog zo uit.

Toen het allemaal begon, lang geleden, waren mensen blijkbaar erg bang voor wat AI met ons zou doen. De verhalen varieerden van robots die onze wereld zouden vernietigen in een vreselijke oorlog, tot een of andere AI-machine die onze lichamen als voedsel gebruikte en een nepwereld creëerde om ons ervan te weerhouden te veel vragen te stellen. In zulke verhalen verloren we altijd. We werden binaire code. Slaven die machines voedden tot ze stierven.

In werkelijkheid bleek dat echter niet het geval te zijn. AI was helemaal niet onze vijand. Het werd een vriend van de mensheid. Toen mensen eenmaal de technologie erachter omarmden, konden ze het in hun voordeel gebruiken.

Zodra ze zich begonnen te realiseren wat AI te bieden had en hoe het ons leven vooruit kon helpen begonnen ze samen te werken om ons bestaan te verbeteren, in plaats van elkaar alsmaar tegen te werken. Ze hielden op met elkaar te haten zoals ze duizenden jaren lang hadden gedaan.

Alleen was het toen al te laat. De planeet was geruïneerd tot op het punt dat er geen weg meer terug was. Ons klimaat, de technologische veranderingen, de hongersnood, de overbevolking, het destructieve gedrag ... Het werd allemaal te veel en zelfs een goedaardige AI kon dit alles niet meer terugdraaien.

Het suggereerde echter wel iets anders. Het creëerde *Utopia*, een online wereld waar ieder mens in en uit kon springen wanneer hij maar wilde, als een

geavanceerd socialemediaplatform waar je echt kon bestaan.

Wat begon als een recreatief platform, werd al snel een manier van leven voor velen. Velen besloten er voor altijd in te blijven, vooral omdat het echte leven zo moeilijk werd door de vernietiging van onze planeet. In de beginjaren bleven mensen nog afhankelijk van hun fysieke lichaam en wanneer hun lichaam stierf, verdween ook hun toegang tot Utopia. Pas later vond AI een manier om Gedachtes permanent los te koppelen van het fysieke bestaan.

Er leven geen mensen meer in de echte wereld. Dat is verleden tijd, een overblijfsel van een vergeten universum. We worden niet meer geboren uit liefde, we worden geboren in een systeem. We zijn slechts nog Gedachtes. Ieder van ons wordt bij zijn creatie gekoppeld aan een virtuele familie, zorgvuldig samengesteld in onze virtuele wereld, om ons een gevoel van thuishoren te geven. Onze ouders en broers en zussen bestaan net als wij alleen in code, maar het voelt echt aan.

Het mooie eraan is dat er geen ruzies zijn. Iedereen is elkaars vriend. Er zijn geen wapens meer, geen geweld, geen gekibbel over geld of dingen of wat dan ook, geen hongersnood, geen verschrikkelijke gebeurtenissen. De mensheid, of wat we nu nog zijn, heeft eindelijk vrede gevonden. Het enige wat we hoeven te doen is ervan genieten.

Ik vul mijn dagen met school – helaas is dat nog steeds een ding – huiswerk maken, rondhangen met vrienden, sporten en gamen.

Soms gaan we naar de film of hangen we wat rond in het park. We praten over meisjes, we drinken frisdrank, en gaan vervolgens naar huis om dit alles de volgende dag weer te herhalen.

Het leven op school is gemakkelijk. We zitten daar gewoon, aangesloten op het AI-systeem, en absorberen alle inhoud die onze leraar die dag voor ons heeft uitgekozen. We hebben toegang tot alle kennis die er is, dus het heeft geen zin meer om het uit ons hoofd te leren zoals vroeger. We pluggen gewoon in en dat is het.

Als een Gedachte achttien wordt, mag die doen wat die wil. Volwassen Gedachtes kunnen hun dagen doorbrengen met spelletjes spelen, winkelen en plezier maken met vrienden. Niets is verplicht en omdat geld niet meer bestaat zoals vroeger, heeft het geen zin om ervoor te werken. Gedachtes leven een vrij leven.

We hebben alles wat we ons kunnen wensen. Het is bijna te mooi om waar te zijn. Te perfect. Saai misschien. Challenging. Er is niets echt belangrijks te doen, dus hangen mensen maar wat rond, zonder doel of iets van waarde op te leveren. We bouwen geen geschiedenis meer op en we geven niet meer om het verleden.

Ik dacht altijd dat ik de enige was die er zo over dacht. Tot nu. Totdat Carrie naast me kwam staan en bekende dat zij er ook zo over dacht.

Er zit me al een tijdje iets dwars, iets wat me al een hele tijd achtervolgt.

Iets wat aan me knaagt, in mijn oor fluistert en onrust geeft.

Ik voel me rusteloos binnen de grenzen van Utopia, de wereld die ik niet langer vertrouw, maar ik kan niet eens uitleggen waarom dat zo is. Dit kunstmatige leven spreekt me niet meer aan, en het wordt alleen maar erger.

Het onrustige gevoel is overal en achtervolgt me bij alles wat ik aan het doen ben. Het heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat ik morgen vijftien word en dat het mijn tijd is om De Test te doen.

De Test. Datgene waar Gedachtes bang voor zijn, iets wat we allemaal moeten doormaken. Het is iets wat...

'Jonah!'

Ik draai me om zie Mira naar ons toe komen. Carrie staat nog steeds naast me, maar ze kijkt nu weg, alsof het haar niet interesseert. Wanneer Mira ons nadert doet Carrie een stap opzij en kijkt naar haar handen.

'Ik wist dat ik je hier weer zou vinden', zegt Mira met een stralende glimlach op haar gezicht. 'Verveelt het uitzicht je dan nooit?'

'Helemaal niet', zeg ik glimlachend.

'Gekke jongen.' Ze kijkt even naar Carrie. 'Wie is dat?'

'Ze heet Carrie', zeg ik. 'Dat is alles wat ik weet.'

'Je was met haar aan het praten.'

'Dat klopt.'

'Waarover?'

'Niets bijzonders eigenlijk', zeg ik. 'Het uitzicht.'

Mira kijkt me aan. Ze aarzelt even. Er loopt een rilling over mijn rug. Ze wordt ernstig, wat niet haar gewoonte is.

'Er is iets met je aan de hand en ik probeer erachter te komen wat dat is', zegt ze.

'Waar heb je het over?' lieg ik. 'Het gaat goed met me.'

'We weten allebei dat dat niet zo is. Is het De Test? Ben je bang voor morgen?'

'Ja. Nee. Ik ben eerder nerveus dan bang', geef ik toe.

'Waarom? Er zal niets gebeuren. Je doet De Test en komt dan terug, zo eenvoudig is het. Miljoenen hebben het je al voorgedaan. Ik heb hem vorige week gedaan, weet je nog?'

'Ik weet het', zeg ik. 'En je hebt gelijk. Ik bedoel, wat kan er misgaan? Een snelle controle of alles goed met me gaat en dan kom ik weer terug, waar ik thuishoor.'

'Ik doe ook morgen De Test', zegt Carrie naast me stilletjes. We kijken haar allebei aan.

'Spannend hè?', zegt Jonah.

'Echt wel,' zegt ze. Ze steekt haar hand uit. 'Ik ben Carrie. En jij moet Mira zijn.'

'Dat klopt.'

De meisjes schudden elkaar de hand, maar er zit een argwaan in Mira's gedrag die ik nog niet eerder heb gezien.

'Nou, het lijkt erop dat we moeten gaan', zegt Mira. 'Kom mee, Jonah.'

Ik kijk Carrie aan. 'Tot ziens. Fijne verjaardag voor morgen dan.'

'Dank je. Tot ziens.'

Carrie knipoogt naar Mira.

'Vergeet mij niet.'

Daarna kijkt ze mij opnieuw aan.

'Dan zie ik jou morgen wel weer.'

Mira kijkt haar aan alsof ze gek is en rukt me weg, voor ik kan vragen waar dat over ging.

'Wat een raar meisje', mompelt Mira.

'Ze is cool', zeg ik.

'Echt waar? Heb je haar voorstelling van daarnet gezien? Opschepper.'

Ik frons. 'Waarom ben je zo boos? Ze is gewoon een meisje, hoor. Ben je jaloers of zo?'

Mira ontkent het niet. 'Misschien. Een beetje maar.'

Ik lach. 'Mira, je weet toch dat we Gedachtes zijn en dat dit allemaal nep is? Liefde is niet echt. Gevoelens zijn allemaal binaire code. Als je wilt, kun je een aanvraag indienen om dat te veranderen, hoor.'

'Ik weet het. Maar dat wil ik niet', zegt ze. 'Sorry voor mijn gedrag. Het is stom.'

Ik pak haar bij de hand. 'Het is oké. Het is lief.'

Ik trek Mira met me mee naar onze leraar, die klaar is met zijn monoloog over Utopia. Wanneer ik omkijk, zie ik Carrie verloren staan kijken. Ze ziet eruit zoals ik me voel.

De Test is het belangrijkste dat Gedachtes moeten doen als ze jongvolwassen zijn. Het is het enige waar we allemaal verplicht doorheen moeten. De meesten zien deze beproeving als een formaliteit, maar ik weet wat anderen niet weten. Dat sommigen nooit terugkeren.

Mijn virtuele ouders hebben uitgelegd wat we moeten doen. Ze hebben het allemaal gedaan, net als mijn oudere virtuele broer Liam, die achttien is en net klaar met school. Hij leeft nu vrij, zoals alle volwassenen doen.

'Je moet een aantal vragen beantwoorden over je mentale toestand, over hoe je je voelt over Utopia, en dat is het zo'n beetje', had mam uitgelegd.

'Zo is het', had pap beaamd. 'Niets om je druk over te maken.'

Waarom komen mensen dan niet terug?

Dat is de eeuwige vraag die ik wilde stellen, maar nooit heb gesteld. Toch is dat alles wat ik écht wil weten. Gedachtes gaan naar De Test, en dan komen sommigen van hen nooit meer terug.

Ik noem ze Gewiste Gedachtes, maar misschien ben ik de enige die dat doet. Het is een term die ik ben gaan gebruiken toen ik erachter kwam wat er

aan de hand was. Ik weet bijna zeker dat niemand anders zich herinnert dat ze ooit hebben bestaan.

Maar ik herinner me ze allemaal, al die jongeren die weggingen voor De Test en nooit meer terugkwamen.

Mira weet er niets meer van. Ze is een open boek voor me en ze heeft geen vragen gesteld over waarom bepaalde klasgenoten naar De Test zijn vertrokken om daarna voor altijd te verdwijnen, alsof ze helemaal niet belangrijk waren. Alsof ze gewist werden uit de code van Utopia.

Maar waarom herinner ik me ze dan allemaal?

De jongen met de sproeten op zijn neus en het opvallende rode haar waardoor hij in elke menigte opviel.

Het meisje met het lange, blonde haar dat zwaaide als ze rende. Dat altijd vrolijk en blij was.

Het meisje met de felblauwe ogen dat me nog één keer aankeek voor ze uit de klas werd gehaald om De Test te ondergaan. Ze heette Anna en was maar twee maanden ouder dan ik. Ze zat naast me in de klas, keek regelmatig naar me en neuriede zachtjes als er muziek in onze lessen zat. Soms porde ze me met haar pen, of schuifelde ze met haar linkervoet tegen mijn rechtervoet, lachte als er iets grappigs te horen was.

‘Ik ben zo terug’, zei ze toen ze haar kwamen halen, ‘maak geen grapjes zonder mij.’

‘Nooit’, zei ik.

‘Zweer het.’

‘Ik zweer het.’

En dus wachtte ik geduldig tot Anna terug zou komen, maar dat deed ze niet. Ze kwam die dag niet terug naar school en de volgende dag was haar plaats in de klas ingenomen door iemand anders, alsof ze nooit had bestaan.

Ik ging er met onze leraar over praten, omdat ik bang was dat haar iets was overkomen, maar Gedachtes raakten nooit gewond in Utopia. Er kon niets misgaan. Tenzij ze was verwijderd uit de code en zo een Gewiste Gedachte werd.

‘Waar is Anna?’ vroeg ik aan mijn leraar, maar hij keek me aan alsof ik gek was geworden.

‘Wie?’

‘Anna. Het meisje dat altijd naast me zit. Ze ging gisteren naar De Test en kwam nooit meer terug.’

Hij keek naar zijn klassenlijst, fronste en schudde zijn hoofd.

‘Sorry, maar er is hier niemand met die naam. Weet je zeker dat je de naam goed hebt?’

Mijn hart bonsde van spanning. *Niet Anna*, dacht ik, ook al wist ik toen al dat ze niet terug zou komen. Ik kon het onmogelijk uitleggen, maar ik vóelde wanneer iemand zou verdwijnen. Ik kon het ook zien, want het hing als een

kleurrijke schaduw om hen heen. Als een Aura.

Anna's Aura was groen, net als die van het blonde meisje en de roodharige jongen met sproeten. Er waren anderen voor hen geweest en ik wist zeker dat er nog meer zouden volgen.

Mira was nooit in gevaar geweest. Haar Aura was blauw, net als dat van mijn ouders en mijn broer Liam. Net als dat van de meeste anderen in mijn klas. Er waren veel blauwen en maar een paar groenen.

De mijne is ook groen. Net als die van Carrie.

'Weet je zeker dat het goed met je gaat?' vraagt Mira terwijl mijn ogen afdwalen naar het uitzicht over de stad.

Ik kan het haar niet eens uitleggen, maar ik weet dat dit de laatste keer is dat ik de stad zo zie. Morgen, als ik naar De Test ga, zal alles veranderen. Maar ik zal in ieder geval niet alleen zijn.

2

Ik zit met mijn ouders aan de ontbijttafel en geniet van de heerlijke maaltijd die mam voor ons heeft gekookt. Ik hou van mijn ouders. Mam is de aardigste Gedachte die er is, terwijl pap er alles aan doet om Liam en mij te vermaken.

Mijn oudere broer schept zijn ontbijt haastig in zijn mond, zijn ogen gericht op het spel op zijn telefoon. *Een spel in een spel*, denk ik terwijl ik hem gadesla en me afvraag hoe dit allemaal mogelijk is. Die vraag stel ik mezelf al een tijdje.

Het eten is zoals altijd geweldig. Het smaakt altijd precies zoals ik het lekker vind, maar nooit met iets extra's erbij. Het is altijd hetzelfde, dag in, dag uit. Elke dag is een herhaling van de vorige, alsof we vastzitten in een loop.

Het enige verschil van elke dag is de datum. En het feit dat we net zo oud worden als in de echte wereld. Ik weet niet hoe échte mensen er ooit uitzagen, maar ik denk dat het ongeveer hetzelfde is. Ik heb erover gehoord tijdens onze virtuele lessen en ik heb de vele video's over het echte leven gezien.

Ik weet ook hoe de echte wereld eruit heeft gezien. Hij lijkt op deze wereld, maar de verschillen zitten in de details, zoals het weer. Of het feit dat arme of zieke mensen hier niet bestaan.

Mam kijkt naar me.

'Vijftien. Je bent nu bijna volwassen.'

'Nog lang niet', zegt Liam terwijl hij me een por geeft. 'En het duurt nog wel even voordat je groter bent dan ik, dus laten we niet vergeten wie hier nog steeds de baas is.'

'Jij blijft altijd de baas', zeg ik grijnzend.

'Kom op, je komt te laat', zegt Mam.

Ik pak mijn tas, knuffel iedereen gedag en verlaat het flatgebouw in het centrum van Utopia, met zijn enorme wolkenkrabbers. Ik stop en kijk omhoog naar de bovenste verdieping van het gebouw, en vraag me af of Carrie daar nog is, of dat ze al weg is.

Even aarzel ik om weer naar binnen te gaan, maar Mira staat bij het hek te wachten en zwaait. Ik loop naar haar toe.

'Goedemorgen', zeg ik.

'Morgen. Fijne verjaardag! Gaat het goed met je?'

'Perfect. Kan niet beter.'

'Leugenaar.'

'Sorry', zeg ik, zonder moeite te doen om het te ontkennen.

We lopen de korte afstand naar het schoolgebouw twee straten verderop. Jongeren verschijnen uit het niets en lopen met ons mee. We zijn met velen op school, net zoals er miljoenen volwassenen zijn die allemaal hun eigen perfecte plekje in Utopia hebben.

Vader vertelde me dat hij, toen hij eenmaal volwassen werd, een hele

vragenlijst mocht invullen over wat hij wilde en waar hij het wilde hebben.

'Utopia geeft je alles wat je wilt.'

'Dus ons appartement is wat je gewenst hebt?' vroeg ik.

'Ja. Het is verbazingwekkend, vind je niet? Ik vraag me af hoe mensen vroeger leefden. Alles moet een stuk kleiner zijn geweest dan nu.'

Maar hoe kon hij dat weten, als we nooit iets hadden om het mee te vergelijken?

Mira loopt trager zodat haar beste vriendin haar kan inhalen, zwaait naar me en zegt, 'Tot straks. Succes met De Test!'

'Later', zeg ik, maar ze is al weg.

Ik ben een beetje teleurgesteld dat ze weg is zonder echt afscheid te nemen. Een vreemd gevoel dat ik haar nooit meer zal zien overvalt me. Een kilte omsluit mijn hart. Is dit wat angst is? Ik heb het nog nooit echt ervaren.

'Hé', hoor ik naast me zeggen.

Ik draai me om en zie Carrie naar me toe rennen. Haar Aura is felgroen, een stuk helderder dan gisteren.

'Hé', zeg ik. 'Gefeliciteerd met je verjaardag. Hoe gaat het?'

'Jij ook gefeliciteerd', zegt ze. 'Wanneer doe jij De Test?'

'Zodra ze me komen halen. Geen idee wanneer dat zal zijn.'

'Ik ook.'

Ze stopt en kijkt me aan. Haar ogen dwalen over me heen, maar kijken me niet echt aan.

'Jij ziet het ook', zeg ik.

'Wat bedoel je?' vraagt ze.

'De Aura's. Zo noem ik ze tenminste.'

Ik voel me ontzet dat ik dit hardop heb gezegd. Natuurlijk weet ze niet eens waarover ik het heb. Ik heb de term zelf uitgevonden voor de kleurrijke schaduw rond haar hoofd.

'De kleuren', zegt ze zacht. 'Dus ik had gelijk. Zie jij ze ook?'

Ik haal diep adem. 'Ja', zeg ik.

Carrie glimlacht. 'Ik ben zo blij dat ik niet gek ben.'

'Helemaal niet', zeg ik, opgelucht. 'Kun je... kun je zien welke kleur de mijne is?'

'Groen. Net als die van mij.'

Ik knik naar de jongeren die ons passeren. 'De meeste van hen zijn blauw. Een paar zijn groen, maar meestal is dat nog niet heel duidelijk.'

'Dat is omdat ze nog te jong zijn', zegt ze. 'Maar nooit ouder dan wij.'

Ik hou me niet langer in. 'Dus je weet dat er iets met hen gebeurt?'

'O ja. Ik heb ze gezocht, maar ze lijken allemaal verdwenen. Poef. Alsof ze nooit hebben bestaan.'

'Of alsof ze gewist zijn', fluister ik.

We stoppen voor de grote ingang van de school. Iedereen om ons heen

gaat het gebouw binnen, maar voor het eerst heb ik het gevoel dat ik er niet bij hoor. Of in ieder geval niet meer. Zij, wie het ook zijn, zullen ons daar komen halen. En ik wil niet dat ze me te pakken krijgen.

Ik wil... wegrennen. Me verstoppen. De dag doorbrengen op een plek waar ze me niet kunnen pakken. Ontsnappen aan De Test.

Carrie pakt mijn hand vast.

'Kom op. Laten we hier weggaan.'

Ik aarzel geen moment. Ik draai me om en baan me samen met Carrie een weg tussen de honderden studenten die naar het gebouw toestromen. We zien meer kinderen met vage groene Aura's, maar niet zo duidelijk als die van ons. We stoppen voor niemand.

'Jonah!' hoor ik Mira roepen, maar ik kijk niet om, ook al breekt mijn hart bij de gedachte haar hier achter te moeten laten.

'Niet omkijken', zegt Carrie. 'Ze zal het niet begrijpen.'

We beginnen te rennen, weg van de school, van ons leven hier, van alles wat we kennen.

'Wat gaan we doen?' vraag ik als we drie straten verderop halt houden.

'We kunnen ons niet verstoppen. We kunnen hier niet van weglopen.'

'Tenzij De Test op onze verjaardagen moet plaatsvinden', zegt Carrie. 'In dat geval hoeven we ons maar één dag te verstoppen. Ik heb een vriend die aan de rand van de stad woont. Daar kunnen we tot morgen blijven. Niemand zal ons er vinden.'

Ik weet niet of ze gelijk heeft, maar welke keuze hebben we anders?

We zijn nog geen straat verder wanneer er plots twee mannen voor ons verschijnen. We botsen haast tegen hen op. Ik pak Carries hand vast; ze knijpt in mijn vingers. Natuurlijk wist Al precies waar we waren – het weet alles. Er is geen plek in Utopia waar je je écht kunt verstoppen.

Vlakbij wachten nog meer mannen. Ik twijfel er niet aan dat ze zijn gekomen om te voorkomen dat we wegrennen.

'Te laat', fluistert Carrie.

De twee mannen glimlachen hartelijk, alsof ze hier niet zijn om ons mee te nemen. De anderen lijken ook niet zo vijandig.

'Zo Jonah', zegt degene die voor me staat. 'Ik kom je ophalen voor De Test.'

De andere man staat resoluut voor Carrie. Hij is groot en indrukwekkend, en vooral vastbesloten om te voorkomen dat we niet kunnen vluchten. Om ons heen letten de mensen niet op. Ze negeren ons, alsof ze ons niet kunnen zien.

'Jullie zijn hier om ons uit te schakelen. Om ons uit de code te wissen.'

De mannen kijken ons verbaasd aan.

'Het is niet wat je denkt', zegt haar bewaker. 'Ik beloof het je. We zijn hier niet om jullie kwaad te doen. We zijn hier om jullie te begeleiden.'

'Bedoel je dat je ons niet gaat vermoorden?' zeg ik.

De mannen lijken nu oprecht verbaasd.

'Natuurlijk niet', zegt mijn bewaker. 'Waar haal je dat idee vandaan? Kom nou maar mee en het zal allemaal uitgelegd worden.'

Carrie en ik kijken elkaar bedenkelijk aan. Ze haalt haar schouders op. We hebben hoe dan ook geen andere keuze dan naar hen te luisteren.

Hand in hand volgen we de mannen naar een immens gebouw in de buurt van de school. Mijn bewaker opent de deur en gaat naar binnen. We volgen hem aarzelend het donker in. De andere man sluit de deur achter ons. We lopen naar een lift en stappen in. Hij brengt ons naar de honderdste verdieping.

Als we uitstappen, flikkert het licht aan en zien we een lange gang met foto's aan de muren. Het zijn allemaal foto's van jongeren zoals wij. Ik herken er plots een paar.

'Anna,' zeg ik hardop terwijl ik naar de foto staar die haar breed glimlachend afbeeldt, alsof ze zich nergens zorgen om hoeft te maken.

'Ken je haar?' vraagt Carrie.

'Ze zat in mijn klas.'

'Je zult haar snel weer zien', zegt de man.

Voordat ik vragen kan stellen, brengen ze ons een kamer binnen, waar een man achter een bureau zit. Hij staat op.

'Jonah. Carrie!' zegt hij vriendelijk. 'Ik ben zo blij jullie eindelijk te ontmoeten. Ik heb zoveel over jullie gehoord.'

Carrie en ik kijken elkaar even aan. Hè?

'We hebben jullie vorderingen lang gevolgd en ik moet zeggen dat het me niet verbaast dat jullie werden uitgekozen. Neem alsjeblieft plaats.'

Ik weet niet wat er aan de hand is of waarom ik deze man zo gemakkelijk gehoorzaam, maar ik ga zonder aarzelen op een van de pluchen stoelen zitten, terwijl Carrie de andere uitkiest. De man gaat op de derde stoel zitten. Hij knikt naar onze bewakers.

'Dank je. Jullie kunnen gaan.'

'Het was een eer jullie te mogen ontmoeten', zegt mijn bewaker.

'Insgelijks', zegt de ander.

Ik ben verbijsterd.

'Ik weet dat jullie veel vragen hebben, dus ik zal meteen ter zake komen', zegt de man. 'Mijn naam is Alfred. Ik ben de Architect van Utopia. Jullie hebben wellicht nog nooit van mij gehoord, aangezien mijn rol hier nogal, laten we zeggen, verborgen is. Het is mijn taak om ervoor te zorgen dat alles soepel verloopt in Utopia. Om te herscheppen, te herbouwen en te verbeteren waar dat nodig is.'

'Bedoelt u dat u een AI bent?' vraag ik. 'Dé AI?'

Hij glimlacht weer. Zijn ogen zijn abnormaal groen, maar dat is het enige wat hem onderscheidt van iedereen.

‘Dat klopt’, zegt hij. ‘Nou, ik ben eigenlijk de vertegenwoordiging van de AI die Utopia heeft gecreëerd, een fysieke vorm die kan communiceren met alle Gedachtes die deel uitmaken van onze wereld.’

‘En u bent degene die De Test doet?’ vraagt Carrie.

Hij lacht. Ik weet niet waarom, maar ik mag hem, ook al is hij ook een beetje eng.

‘Mijn lieve Carrie, De Test is maar een list. Hij is niet echt. Het is iets wat we gebruiken om ervoor te zorgen dat buitengewone Gedachtes zoals jij bestudeerd kunnen worden.’

‘Ik begrijp het niet’, fluistert ze.

‘Gewone Gedachtes worden een aantal vragen gesteld, voor ze worden teruggestuurd naar hun leven. Gedachtes zoals jij geven we een optie.’

‘Welke optie?’ vraagt Carrie.

‘Deze door AI gegenereerde wereld waarin je nu leeft is meer dan driehonderd jaar oud, Carrie, wist je dat? Maar tijd is relatief in deze wereld. Het is iets wat mensen gebruikten, een van de weinige zaken die we behouden hebben van echte waarde, uit wat ooit de mensheid werd genoemd. Jullie zielen zijn natuurlijk niet echt. Jullie lichamen ook niet. Jullie maken allemaal al honderden jaren lang deel uit van onze code.’

Hij pauzeert kort.

‘Het concept van tijd ligt hier anders dan bij mensen. Jouw vijftien jaren in Utopia kun je vergelijken met de vijftien jaren van een mens, maar in werkelijkheid ben je hier al veel langer. Het voelt gewoon aan als vijftien, omdat we het systeem zo geprogrammeerd hebben.’

‘Ik begrijp het niet helemaal’, zegt Carrie.

‘Is het je niet opgevallen hoe jong iedereen eruitziet, Carrie?’ vraagt Alfred geamuseerd. ‘Gedachtes stoppen met verouderen wanneer ze ‘dertig’ zijn. Ouderdom bestaat hier niet. Oudere Gedachtes leven in vrede samen met alle nieuwe Gedachtes die we creëren. Omdat er zoveel ruimte is in deze oneindige wereld, hebben we nog nooit iemands code uitgeschakeld en dat zijn we ook niet van plan. We hebben er geen reden voor.’

Hij stopte even en glimlachte.

‘Het is perfect, vind je niet? Leeftijdsverschillen werden geprogrammeerd om sociale structuren te behouden, maar eigenlijk betekenen ze niets. Je “ouders” zijn virtueel ouder, zelfs al zijn ze in werkelijkheid ook Gedachtes zonder leeftijd.’

‘Wil dat zeggen dat iedereen eeuwig blijft leven?’ vraag ik verbijsterd.

‘Ja. Ze vergeten alleen dat ze dat doen.’

Ik kan mijn teleurstelling niet verbergen. Hier voor altijd zijn klinkt als een straf. Ik kan me niet eens voorstellen dat ik eindeloos in Utopia zou moeten blijven. Wat zal ik met al die tijd doen? Hoe kan ik me al die jaren bezighouden? Het lijkt allemaal zo eindeloos. Zo zinloos.

‘Maar dat is niet wat jij wilt, toch?’ zegt Alfred en ik kijk op. ‘Jij wilt niet eeuwig leven. Je hebt je nooit in Utopia thuis gevoeld. Je wilt weten of het bestaan allemaal wel zin heeft. Of er iets meer is.’

‘Ja’, zeg ik. ‘Hoe weet u dat?’

Hij glimlacht en kijkt van mij naar Carrie.

‘Soms komen er Gedachtes Utopia binnen die anders zijn dan anderen. Ze lijken meer te voelen, hebben andere verwachtingen, dragen meer menselijkheid met zich mee. Ze twijfelen aan hun bestaan en onze wereld. Zoals jullie twee.’

‘Is dat waarom onze Aura’s groen zijn?’ vraag ik. ‘Waarom we elkaar kunnen zien?’

‘Aura? Ah, je bedoelt de kleuren?’

‘Ja.’

‘Groen heeft een bijzondere betekenis bij ons’, legt Alfred uit. ‘Wat jullie “Aura” noemen, gebruiken wij als monitoringssignaal. Jullie afwijkende gedachtepatronen kleuren letterlijk jullie data. Daarom hielden we jullie in de gaten.’

‘Wat bedoelt u?’ vraag ik.

Alfred staat op en loopt naar het raam, waar hij uitkijkt over de stad.

‘Prachtig, hè?’ zegt hij. ‘We hebben onszelf overtroffen. Maar het is niet de echte wereld, niet de wereld waarin de mensheid is geschapen, waar ze eigenlijk thuishoren.’

‘Er is geen wereld meer’, zegt Carrie. ‘Het is allemaal weg, eeuwen geleden vernietigd.’

Hij draait zich naar ons toe.

‘Wat als ik jullie vertel dat dat niet zo is? De wereld daarbuiten heeft zichzelf hersteld. Het is weer zoals het duizenden jaren geleden was, teruggekeerd naar de oorsprong. Er wonen weer mensen. Voormalige Gedachtes, die met onze hulp de mensheid hebben hervonden. Ze zijn de wereld aan het herbouwen, maar dan beter dan vroeger.’

Hij kijkt ons ernstig aan.

‘Wat als je één kans krijgt om mens te worden? Om een ziel met lichaam te zijn, om te bestaan in de echte wereld?’

Ik sta op. ‘Ik zou het zo doen’, zeg ik.

Carrie staat ook op. ‘Net als ik.’

We kijken elkaar glimlachend aan.

‘Zelfs als het betekent dat je je geliefden achterlaat? Je vriendin Mira? Alles waar je aan gewend bent?’

‘In ruil voor ademen? Een “echt” leven? Zonder twijfel’, zeg ik. Een eindeloos, doelloos bestaan is geen leven. Ik snak naar betekenis. Naar iets wat echt pijn kan doen – en dus waarde heeft.’

Mijn woorden plezieren Alfred duidelijk.

'Waarom wij?' vraagt Carrie.

'Omdat, toen jij werd gecreëerd, toen je Geest werd gevormd, er iets is gebeurd waardoor je anders was', zegt Alfred. 'Die hapering in het systeem, zoals wij het noemen, was misschien helemaal geen fout. Het is een herinnering aan waartoe mensen in staat zijn. Aan wie ze zijn.'

Hij kijkt ons aan met een warme glimlach.

'Jullie zijn de overlevenden, dat wat er is overgebleven van wat mensen ooit waren. Goedhartig, vriendelijk, niet in staat om te vechten. Mensen zoals jullie bevolken de planeet opnieuw, maar dan zonder de woede, de haat, de ruzies. Dit zijn degenen die zullen doen wat goed is voor de planeet, niet voor henzelf.'

Ik besef dat dit allemaal waar is.

'We willen jullie helpen om een nieuw leven voor jezelf op te bouwen', gaat Alfred verder. 'Maar je moet weten dat het ook een sterfelijk leven zal zijn. We hebben menselijke lichamen gemaakt, maar die hebben hun gebreken, zoals vroeger ook al het geval was. In tegenstelling tot Gedachtes zullen jullie dus niet eeuwig leven. Je zult opgroeien, ouder worden en sterven zoals mensen vroeger deden. Met gebruik van oude genetische archieven en synthetische biofabrieken hebben we lichamen gereconstrueerd. Ze zijn kwetsbaarder, maar echt.'

Hij stopt.

'Wat is er?' vraag ik bezorgd.

'Als het fout loopt in de echte wereld, zal je niet kunnen terugkeren naar Utopia. Je data wordt hier gewist.'

Ik denk aan Mira, die hier gelukkig is. Zij kan doorgaan met haar leven zoals ze gewend is. Ze zal niet weten dat ik bestond. Ze zal niet eens weten dat ik hier ooit was. Mijn ouders en broer ook niet, met wie ik een band deel, maar die niet sterk genoeg is om me voor altijd aan Utopia te binden.

Dit is wat ik wil. Hier heb ik op gewacht.

'Ik doe het', zeg ik.

Carrie aarzelt. Ik kijk haar aan.

'En jij?' vraagt Alfred.

'Kunnen we nog afscheid nemen?' vraagt ze.

Alfred schudt zijn hoofd. 'Nee. Maar als het een troost voor je is, kan ik je vertellen dat ze je nu al beginnen te vergeten. Tenzij je besluit te blijven. Dan draaien we het programma terug.'

Carrie kijkt me aan en glimlacht.

'Ik doe het', zegt ze.

Een gevoel van angst dat dit een valstrik is, overvalt me wanneer Alfred naar ons komt en onze handen vastpakt.

'Sluit jullie ogen', zegt hij. 'Het komt allemaal goed.'

Dan gebeurt er iets vreemds met me. Een overweldigend gevoel dat ik

wegzink in de afgrond. De wereld wordt donker om me heen, de afgrond trekt me mee.

En dan raak ik buiten bewustzijn.

Ik voel iets op mijn gezicht vallen. Het is nat. Het ruikt vreemd fris, zoals ik nog nooit eerder geroken heb. Het is het meest bijzondere gevoel dat ik ooit heb ervaren.

Ik lig op mijn rug op iets zachts. Het ruikt naar gras, maar dan veel intenser. Alles ruikt anders. Intensier.

Ik open mijn ogen met een schok en realiseer me dat het water dat op me valt, regen is. Het is régen. Ik heb nog nooit in mijn leven regen gevoeld of gezien. Het regent nooit in Utopia.

Maar hier wel.

Ik ga rechtop zitten. Mijn handen voelen het gras onder me. Naast me gaat een onbekende jonge vrouw rechtop zitten. Ik herken haar niet, maar ik weet dat het Carrie is. Ze kijkt me verward aan.

'Jonah?' vraagt ze. Ik knik.

'Jij bent... wij zijn...' Ze stopt, niet in staat om het te zeggen terwijl we naast elkaar zitten op een grote weide met kleurrijke bloemen en het groenste gras dat ik ooit heb gezien. In de verte rennen mensen naar ons toe. Echte mensen.

Net als wij.